

Sy-li spěwał,
Pilnje džěłał,
Strowja će
Swójbny statok,
A twój swjatok
Zradny je.

Za staw sprócný
Napoj mócný
Lubosć ma;
Bóh pak swěrný
Přez spař měrný
Čerstwosć da.

Njeh ty spěwaš,
Swěrnje džěłaš
Wšědne dny;
Džěń pak swjaty,
Duši daty,
Wotpoěń ty.

Z njebjes mana
Njeh či khmana
Žiwnosć je;
Žiwa woda,
Kiž Bóh pōda,
Wokřew će!

F.

Sěrbske njedzelske łopjena.

Wudawa šo kóždy šobotu w Smolerjez knihičisćizěrnj w Budyschinje a je tam ša šchwórtlětnu pšchedplatu 40 np. dostacž.

22. njedzela po šwjatej Trojizy.

Mat. 18, 21—35.

„Wodaj nam našče winy, jako my wodawamy našchim winikam“, tute słowa 5. próštny posćića nam našch biblijski pucźnik na džěńšnišchu njedzeli, tu njedzeli, kiž nam wotewrja tydžěń se šwojim powschitkownym pokutnym dnjom. Šdnž i winami wobčěženy do njeho šastupišch, i winami wobčěženy by tež i njeho wustupišch, njedostawišchi žohnowanje praweje pokuty we wodaczu šwojich hrěchow se štrony njebjelskeho Wótza, njeby-li měj šjednocěliwu wutrobu, i šotrejž šy hotowy, najprijódžy wodawacž šwojim winikam. Tajka lubosć i bližšchemu, kiž je hotowa i wodawanju tež tam, hdžěž budže pokliwana, hidžena a pšchescžěhana, žada šo wot Wožich džěćzi.

Šizom we štarym šlubje šo to štawa. Tak šlyšchich 3. Mójs. 19, 17 a 18: „Ty njedyrbišch šwojeho bratra w šwojej wutrobje hidžić. Ty šo njedyrbišch mjecžić, ani hněw džeržecž pšchecžimo džěćžom šwojeho luda.“ Šaj, šo ma šo hlódný a lačny njepšchecžel našchěžowacž a na-powacž, to šo hižom w Šichisłowach Salomonowych 25, 21 žada. Wóle a husćišcho pař i pišmow noweho šluba šlyšchich napominanje pšchěš pšchitkajnu a šnamjo, šo mašch mēcž lubosć hotowu i wodawanju. Pawoła šlyšchich prajicž: „Njedajcže šlónzu nad šwojim hněwom šakhadžecž“, Šchěžěpana widžich na šwojimaj šolenomaj w šmjertnej hodžinje šo modlijo ša tych, kiž jeho šamjenjowachu: „Šnježe, njedžerž jim tón hrěch!“ To pař běščaj wobaj wucžobnikaj wufnyłoj w šchule teho, kiž je wucžik: „Lubujcže šwojich

njepšchecželow; žohnujcže tych, kiž waš polleja; cžincže dobrotu tym, kiž waš hidža; prošcže ša tych, kiž wam šchłodža a pšchescžěhaju waš“, kiž je šam po tajkich šłowach šo šłožowal w žiwjenju, haj tež we wumrjecžu, i próštnu na jasnju wudychajo na šchizju: „Wótče, wodaj jim; woni njewjedža, šchto cžinja“. O njehašch tež ty jeho wucžobnik, wošebje w tutym pokutnym tydženju bycž, šo by i nowa we nim wěrnosć Šnješoweho šłowa šhonik: „Šdnž my ludžom jich hrěchi wodawacže, dha wam wašch njebjelski Wótž tež woda.“

Šchto dyrbi pař tebe nucžić, ludžom jich hrěchi wodawacž?

Na tajke praščenje dostawáš wotmolwjenje pšchěš teho Šnješa w džěńšnišchim šwoj. ščenju. Nucžić dyrbi tebe i temu:

1. We tebi twoja šamšna wulka wina,
2. wysče tebe lubeho Woha njestkónčna dobrocžiwosć,
3. wokoło tebe bratrow želnivosć a šfóržba a
4. pšched tobu Woži hněw na šudnym dnju.

1. W džěńšnišchim pšchirunanju šlyšchěšche wo jenym wotrocžu, kiž běšche šwojemu knješej na 10 tyřaz puntow winojty. Ty drje bu i hněwom šapschijaty dla tajkeje njerodnosće. Ty tamasche lohkomyšl, njestwěru, broještvo cžłowjeka, kiž bě do tajkeho dolha pšchischoł, niž mjeńšcheho, hacž po našchich pjenješach 9 milionow hriwnow wo-pšchijazeho. Ale šastań, mój luby, se šwojim tamanjom, šo wšchař šo njeby šam šatamał. „Ty šy tón muž!“ tak tola tutón Nathanowy hlóš pšched Dawitom bliški pokutny džěń pšched tobu wospjetuje. Še-li by ty wob

džen jenož juntrócž šhrěščił, móžesč šebi šam wulicžicž, tak wjele smějesč hrěchow psched Bohom na kónzu žiwjenja, kiž traje 70 abo 80 lět. A ty wschał nješhrěščiš wob džen jenož juntrócž, ale tak husto, so ty to šam pónacž a domulicžecž njemóžesč. Šy dha na jeny dnju hdy dopjelnik tamnej 2 najwjetschej kasni, w kotrymajž je zył Boži jako šwobpschimnjeny: „Ty dyrbiš Boha, šwojeho Anjela lubowacž i zylej šwojej wutrobu, i zylej šwojej dušchu a i zylej šwojej myšlu“ a „ty dyrbiš šwojeho bližšeho lubowacž jako šam šo!“ Twoje myšle a žadosče, twoje šłowa, twoje skutki šwědča pschecžimo tebi a cze wobškoržuja. O so by ty mēł wucho, i kotrymž by šlyščał jich wobškorženja, o so by ty mēł wócžto, so by widžał w šchpihelu tuteju 2 kasnjow tu njelicžomnu hromadu šwojich škomdženjow! Ty by potom pónał: Wulka je moja wina, mój hrěch psched Bohom je wjetšči, dnyli by mi mohł wodaty byčž.

2. Šhto nētk čini Bóh i tobu, luby bratsje, luba šotra, kiž by ty wulki hrěšnił a dołžnił, wulka hrěšniža a dołžniža psched nim? Š nascheho pschirunanja to šhoniš. Jeho dobrocžiwosč a šmilnosč je tak wulka, so wón njecžini, šhtož mohł a dyrbił činicž po šwojej prawdosčzi a šwjatosčzi. Wón mohł tebje hnydom w šwojej šurowosčzi šnicžicž a šacžišnyčž psched šwojim woblicžom, ale wón šo špošoja i tym, so tebi hrošy se šwojim hněwom a tebi tak cžaš dama, so by šo rošmyšlił, pschischoł i pónacžu šwojeje njedostojnosče a pola njeho hnadu pytał. W 25. šchtucžy nascheho ščenja drje šteji: „Tón knjes pschifasa pschedacž teho šleho wotrocžka a jeho žonu a jeho džecžzi a wschitko, šhtož mējesche.“ Ale tajtemu pschedacžu njepšchindže, wošta pschi hroženju. W 26. šchtucžy bu temu wotrocžkej šhwila woštajena, pschincž i šwojemu knješej, psched nim dele padnyčž a jeho prošnyčž: „Anježe, mēj ščerpjenje so mnu.“ Šaj, po 27. šchtucžy bu po tajkej proštwje temu knješej žel teho wotrocžka, tak so wón jeho pušcžzi a dołh jemu tež špušcžzi. O tajkeho Boha mamy tola wysche naš, niz kaž šebi pohanjo myšla, tajkeho, i kotremuž my pschifhadžecž njemohli a nješmēli, dofelž žadny šmjertny pschistup nima i njemu, niz tajkeho, kiž mēł twjerdu wutrobu, i kotrejž njedžiwa na proštwy štworjenyčž, tak so jeho wola, juntrócž šnata ščinjena, na kóžde padny płacžišnu wobšhowa, a niz šłowcžto teje šameje šo wrócžo njewošmje. Bóh wschał i nami, hacž šmy tež jenož jeho šlužobnižy a wotrocžy, wobšhadža kaž nan i džecžimi. Nan tež šwojemu džecžzu, kiž je psches šwoju njepoškušnosč a nješwěrnosč jeho hněw wubudžił, šwoju lubosč njewotcžehnje, ale čerpi, so tež dale šyda ša jeho blidom a dalšche dobroty jeho doma wužiwa. Dobycž čže wón naš runje psches wopošasma šwojeje wulkeje lubosče, duž tež šmē najwjetschi hrěšnił šlyšhecž šbóžnocžinjazy hłób jeho ewangelija, šmē pschistupicž i jeho šwjatemu wołtarjej a i wužiwanjom šakramenta Božej wjeczerje we wěre šebi pschizpicž wodawanje wschitkich hrěchow. Ale to pač Bóh nētk tež wocžafuje, so šo kóždy tak wobšhadženy tajkeje lubosče a tajkeho doměrjenja hódny ščinicž pyta psches rune lubosčime wobšhadženje i bližšimi, kiž je džecžo teho šameho rodu. Šo šo po tajšim wocžafanju njeje šadžeržał wobšhadženy wotrocž w pschirunanju, tak je šle šakhadžał i drušim, kiž bē jemu 100 kroschow t. j. po našich pjenjesach 55 hriwnow (šnadnu šumu pschecžimo tym milionam jeho dołha, jemu špušcžčenemu,) winojty, to cži praja šchtucžki 28, 29, 30.

3. Wny šo njedžiwamy, so w šlědomazej 31. šchtucžy šakšiščimy želnimu štoržbu tych wokoło štejaznyčž. Bychu cži towaršchoje teho šameho šmyšljenja byli, kaž tón šly wotrocž, bychu šo jemu runali na šłosčzi wutroby a cžłowječho byli, wobšnježeni wot šwětnego ducha, dha bychu i wješelosčzu pschipoškušali wurēcžowanju teju dweju a nēmi pschihladowarjo byli, jeju cžahanja a dajenja. Šwětnym džecžom ničžo lubšho njeje, hacž rošfora a wadženje mjes cžłowjekami. Ale tu mamy šchescžijanow psched nami, žalbowanyčž se šwjatym Duchom, kiž čžychu pod jeho nanucženjom w kraleštwje šwojeho Anjela živi byčž a jemu šlužicž we prawdosčzi, njewinosčzi a šbóžnosčzi. Woni šo wulzy šrudžichu nad njeprawdosčzu, kotruž mējachu psched wocžomaj, jim bu žel teho, komuž šo šchinda šta, a hdyž njemóžachu w šamšnej mozy tej šamej wobaracž, dha šhwatachu i temu, kiž tajku mōž wobšedžesche — i šwojemu knješej, jemu wupowjedawšči, šhtož bēšche šo štało. Šhto budže tutón činicž? Nētk je še kónzu dōšča jeho ščerpilwosč, nētk šo wón rošhněwa, nētk i jeho rta wušhadžej šłowa: „Ty šly wotrocžto!“, nētk njehrošy jemu jenož i šhoštanjom, nē, tóntrócž po tajkej wopošafanej nješmilnosčzi wón jeho poda cžwilerjam.

4. Šow widžiš w šchpihelu pschirunanja psched šobu Boži hněw, kiž šo tež na tebje, luby čžitarjo, wušapnje najpošdžišho na šudny dnju, njeby ty po šhonjenej lubosčzi šwojeho Boha šo prošował, šnajmješča šchricžku runeje lubosče widžecž dacž we wobšhadže se šwojim šobu-cžłowjekom, hacž je runje tón šo pscheschoł psched tobu a tebje do šchodny pschinješ. A so by čžim škerje tajkeho tebi hrožazeho Božeho šuda šo bojał, šesuš šam na kónzu šwojeho pschirunanja te šłowa pschistaja: „Tak tež budže wam mój njebjeski Wócžez čžinicž, jeli so wy njewodawacže kóždy šwojemu bratrej se šwojich wutrobom jeho winy.“ „Bóh je lubosč“, tak šwědči drje tež japoschtoł Jan. Ale wón hnydom tež pschistaja, jenož „šhtož w lubosčzi woštawa, tón woštawa w Bošy, a Bóh w nim.“ A šawoł Titušej na 2. šlawje w 14. šchtucžy piša: „Šhryštuš je naš wumohł wot wscheje njeprawdosče a šebi šam wu-cžisčizil lud, kiž by šam jeho był a šo šwěru džeržał i dobrym skutkam.“ Šhtož wot tych, psches Šhryštuša wot wscheje njeprawdosče wumoženyčž šwoju pschiskušnosč njedopjelnja, šhtož šo njedžerži i dobrym skutkam šjednocžli-wosče a šmilnosče, tón šo njemóže Božej hnady trošhtowacž, ale ma Boži hněw wocžafowacž.

To wopomniš wschitzy i nowa pschi nastupjenju pošutneho tydženja!

Nam wodač, kaž my wodamy,
Tak wschědnje, Božo, prošmy
We modlitwje, kiž porucži
Nam šesuš, twój Šsyn jenicžki.
Wschał ty nam wjele wodał šy
A špušcžizil našche dołhy wschě.
To šbudž naš, so my hotowi
Ššmy i wodacžu we wutrobi. Šamjen.

M. H.

Alóž 5. proštwy šwj. Wócženascha,
abo: **A čžemu wona wschěch kedžblimnyčž a**
šprawnyčž nušuje!

Šicžba hólzow a hólzow ras nutnje pschi rošwucžowanju šedžachu. Šrědač je šahorjenymi šłowami wo 5. proštwje rēcžesche.

To a tamne naspomnjenje bo tu a tam hlubočo sacziščezja, sčtož bēšche lohko i teho pōsnacž, so džeczi wšchē bjes wutwacžja tōn ras, sčtož hewał pšchezo tať njebē, ja předarjom i woczomaj plēdowachu a hdyž buchū prastchane, drobne wjedžichu, wo czo bo jednascche. Sednu i hōlżow, kotryž bēšche hewał tež pšchezo fedžblimy a runjež w druhich wucžbnych dželach najprēnišchi njebēšche, tola w nabōžniškej wucžbje pola swojeho předarja ja přenjeho placžesche, pať tōn ras cžim bōle, dyžli hewał fedžbowasche. Sčtož wošebity sacziščez na njeho cžinjescche, bēšche to wufladowanje, so, hdyž my ludžo bo i Bohu modlimy: „A wodať nam nasche winy, jako my wodařamy naschim winikam!“ a hdyž smy w hdyže a njeprščezelstwe žiwi a nochzemny wodačž, so džē Bōh tež njemōže nam wodačž, wjele sferje dyrbi bo pšcheczimo nam sadžeržecž, kaž my se swojimi sobucžlowjekami wobfhadžamy. Smy-li my wjecžimi, potom prořhmy, so dyrbi bo Bōh nad nami tež wjecžicž, runje kaž to my cžinimy. — Tōn hōlcžez pođžišcho i šhwilemi do spytowanja pšchindže, bo wjecžicž a hdy we wutrobje tajicž pšcheczimo tym, kotřiz jemu šchymdu cžinjachu; ale hdyž cžať i modlitwje wjecžor pšchindže, dha — bo wōn njemōžescche modlicž a bjes modlitwy njechasche žiwy byčž. Sčto nětko cžinicž? Tať rucže hacž mōžno bo swojeho palazeho wohenja we wutrobje wuprōdnuwšchi pytašche wōn, runjež pšchifladnje jažo mēr dobyčž. — Hōlcžez na młodženja, muža wotroscže. Pšchezo bōle wōn sfaženje swojeje wutrobje spōna; i šhwilemi hluboče hnucža dostawšchi budžišche bo rady nowy cžlowjek scžinil. Často na wēcžne samolwjenje pšchi šebi pomyřlowaž bo pšchezo jažo na wufladowanje wo 5. prōstwe dopomni. Wōn pytašche hrēch hdyžicž a jecho bo sđalowacž, njemōžescche jo pať, dofelž bo na swoje šamřne wumyřly a dobre přjōdkiřacžja seprēwasche. Wōn tať prawje to pytny, sčtož Pawoł w liščze i Romšim na 7. stawje wopisče. Sčto hubjenstwo bu dale wjetšche, přjōdkiřacžow pšchezo wjažy, ale wšchē ničzo njepomhachu. — Tōn Anjes jo nětko tať wodačescche, so nasch młodženž ras se šhonjenja cžerpane přēdowanje šlyšescche, a tole jemu pucž pořasa. Kať wjeřelny bēšche nětko; kať modlitwy cžeczachu, pšchetož swjaty Duch je škutkowasche, a tele modlitwy buchū tež wuřlyšchane. Wōn hnadu a sbože w jehnjeczowych ranach namařawšchi bēšche dale jako wobhnadžene džecžo temu Anjesej žiwy. — Nasch něhduřchi hōlcžez potom w šlužbje ewangelija štejo wo ničim radšcho njepřēdowasche, hacž wo šjednocžiwoscži, kotraž hody bo prawje jeno hajicž, hdyž wujednanje pšches Šhryřtuřa pšchijimamy.

U.

Njeh křchescžan bo wšchēdnuje wot Božej šmilnosčje žiwi!

(Mat. 18, 23—35.)

Hōř (525): O wēcžnosč, šlowo hřimanja! —

So dołžnižy smy pšched Bohom
Se swojim žylym žiwjenjom,
Anjes do šwētkla nam staji;
Arať njebjeskeho kraleřtwa
Pšched šwōj šud ludži šawōla,
Wōn i pšchirunanjom praji,
Ať dorasnje nam pořaže,
Kať šurowy Bōh šudnik je!

Na džepacž tamřynt puntow je,
Ať dołžnik placžicž njemōže,
Pšched njeho postajeny. —
Duž pšchedacž jecho pšchilaže
Se wšchēm, sčtož wbohi šamōže,
Anjes hñemnje rořhorjeny;
Wšchať swjaty wōn a prawy je,
A prawdosč jecho šudženje!

Nětk wotroczł prořy štyřniwje:
Měj, Anježe, so mnu scžerpienje;
Wšcho šaplacžicž cžzu tebi!
Duž wotroczł žel Anjesej je,
Soh' puschcži, dołh joh' wuhařnje;
Wšchať šmilnosč jecho debi;
Ssam njeřmilny pať dołžnik je,
Kať naměscže bo pořaže.

Hdyž towaršcha wōn nadeńdže,
Ať winojty što křochow bē,
Sso njeřmilnje i nim daji:
Mi šaplacž, sčtož šy winojty!
Ssam dołžnik žyle njemuřchny,
Wōn šłōřniwy tam praji;
S nim žanoh' nima scžerpienja,
Soh' hruby cžihnje do jastwa. —

Sso towaršchojo šrudžichu,
A Anjesej wšchitko šjewichu,
Sčtož podalo bo bēšche;
Anjes na njeho bo rořhnēwa,
Soh' i nowa pšched bo šawōla
A jecho šařudžescche:
Sly wotroczł, ty njeřmilny,
Ssy hnady mojej' njehōdny! —

Ač, wodařamy i wutrobny,
Kať dołho w hnadnym cžařu smy,
Džē bratram winy rady;
Šlej, wohidne a njeřmērne
Ssu w jařnym šwētle šwjatosčje
Pšched Bohom nasche padny! —
Njech šmilnosč Boža pšchewinje
Wšcho naduwanje njeřmilne! —

U.

Šhubjeny.

Pšched něhdyže 14 lētami i rēři Člybe w Šendželskej cželo nje-
šnateho młodeho muža wucžezechu. W dnyřaku jecho laza namařachu
papierku se šlowami: „Njepřaschecže bo, sčto šym. Moje žiwjenje
je bjeswužitne šhubjene. Ša wumru jako wopor wopisřtwa.“
Polizija pať tola, kať bo šlyřcha, namařanku cžela wosjewi, a nětko
bo to hrōřbne řta, so niz mjenje dyžli 203 listow njeřbožownych
řtarščich dōńdže, kotřiz wšchitžy wo wōřobowe wopisřanje morweho
prořchachu: woni wšchitžy řyna, bjes plēda bo minjeneho, parowachu,
wo kotrymž mōžachu wēricž, so mohł swojemu žiwjenju tōnž
scžinicž, njech bē to wopisřtwa, jebařřkeho hracža abo kajřchžřkuli
hrēchow dla, řiz bēchu jecho do haniby a njeřboža řtorcžike a jemu
žiwjenje šhōřščike. Na kajřu pořnosčž žalosčje a wutrobineje tyř-
nosčje dawa nam tale bohata ličžba wosjewjenjom myřlicž, a kať
wjele řyřlow řu wbořy řtarřchi tamnyř 203 šhubjeny řhnow
dyřbjeli wupłacž! Wěscže bē tať někotry tyřle „šhubjeny“
i najřeňřchimi nadžijemi a docžakowanjami do žiwjenja wuřtupil,
hacž šłōncžnje, řnawo wot lořkomyřlynych towarřchow šawjedženy,
na rořbitřach swojeje lōdže pšche pođže bjes wužitka šhubjene
žiwjenje wobžarowasche.

F.

Na pokutny džēň.

Ač, wrōcz bo, hrēřchniř! žiwjenje poľpřichy! —

(Luf. 15, 18—24.)

Abō (205): A tebi bo wořam i šlubiny —.

Ssyn šhubjeny je wotzucžil
Se španja šatřaschneho;
Na dompucž je bo nastajil
Do doma nanoweho,
Duž w njebjesach je wjeřelosčž,
Som' wodačž budže jecho šłōřčž
Bōh, Wōcžez miřosčžimy.

Se šprawna jecho pořuta,
Ať cžini hrēřchniř řhudny;
Wšchu njeřwērnosčž wōn pōřnawa,
Soh' hrube tyřcha řludy;
Pať šhubil njeje dowērny,
Hdyž woprawdže je pořutny;
Dom křucže cžehnje i naney.

Tōn dawno wocžakowal je,
Se řyna řelil mērny;
Soh' witacž lubje řažo cžže,
Wšchať i wutrobu je řwērny;
Wšchu njeprawdu jom' wodařa,
Som' lubosčž swoju pořlicža;
Wōn Wōtž je miřosčžimy!

Hdyž pšchibližuje wbohi bo,
Som' napšcheczimo řhwata
A wokořchuje pořutnoř;
Přecž i njeho hnyřdom wřata
Se wřchitka jecho wohidnosčž.
O kajřa Boža lubosčžosčž
Sso pořutnemu křařni!

Slej, pschemenjenje džiwne je,
 Riž widžecz nētē ſo dawa!
 Hac najwjetſche je wjekele,
 Sdyž i hrěſchniſa ſo wſała
 Se wina jecho njeſmerna,
 A ſmilnoſcž je taſ bohata,
 So wodate ſu hrěchi.

Najlěpſchu draſtu pschinjeſcže
 A woblecžcže ju jecho!
 — Wótž luboſcžiwje pschifaže;
 Eso hroſnoſcž ſhubi i njecho:
 Eſyn je wón ſaſo ſbožowny,
 Riž i pjeſchcženjom bu pschenu
 A i čzrijemi ſo debi. —

Duž wjekeleſcž je w njebieſach,
 So hrěſchniſej bu hnada;
 So Božich khodži pschifaſnjach
 Wón dale; kónž ma ſwada!
 Wótž wujednany psches Rhrhſta
 Eso pokutnemu podawa
 Nētē do wěcžnoſcže miſy! —

U.

Spěwaj a džělaj.

Powjedańcžo ſa młodych a ſtarych.

„Mój ſynko, podaj wſchaſ mi picž, mi je taſ jara ſtyſſno, a horzota chze mje ſaduſhycž.“

„Ach macži, wy ſcže tola jara khora, wy tola wumrjecž njebudžecže; njewumrjecže mi tola, ſchto bych ja potom ſapocžal?“

„Mój ſynko, Wóh luby Anjeſ wſchě wěžy ſnaje, wón tež wě, ſchto je ſa tebe dobre; dowěr ſo jemu.“

„Ach macži, luba macži, woſtańcže pschi mni!“

„Mój ſynko, chzeſch dha, ſo dyrbju hiſchcže dlěje čzerpicž? Sa ſo wjekele, ſo ſmėje moje čzerpienje ſtoro kónža; ja pónđu i Bohu.“

„Ach macži, hđže dyrbju ja hič a woſtačž?“

„Mój ſynko, budž ſtroſchtny, Wóh tebe prawy pucž powjedže. Woſtań dobry a Wóh cže njewopuschcži. Ty ſmėjeſch ſo potom wjele lěpje hacž nētē. Nētē dyrbiſch ſo ſa mnje ſobu ſtaracž, hdyž paſ tu ja wjažy njebudu, dha budže twoja ſtarocž wjele mjeńſcha.“

„Ach moja macži, ja wam radhy wſchitko i woli čzinju, woſtańcže jeno pschi mni.“ —

Taſle roſrěcžowajche ſo khuda wudowa ſe ſwojim jenicžkim ſynom, ležo na khorołožu. Khudoba bě we zplej ſtwicžžy widžecz: pschi poſcženje bě na ſemi ſłoma roſeſłana, a na njej ležeſche khora žona, i někotrymi lapami wodžeta, pschi njej klecžeſche jeje jenicžki ſyn ſtylſnywſchi ružy, pódla ſtejeſche ſarancž i wodu; we druhim kucže ſtejeſche ſtare wot čzerwjow pschetocžene blido, a na nim ležachu něotre kruſchki ſucheho khlěba, kaž proſcherjam dawaja; woſolo khachlow bě lawka, na kotrejž něotre próſdne hornčži a ſchlicžti ſtejachu; hewal njebe w zplej ſtwi nicžo widžecz hacž klobuſ, kiž bě jara huſto pſatany a i nicžemi ſacžahowany a tola hiſchcže džerawy, tón wiſaſche na ſcženje a ſpody njecho ſtary měſch wot ſuroweho platu. Eſyma runje w tej ſtwicžžy njebe, dokełž bě na lětni čaſ; wſchitko wjekeleſche ſo wonkach a wužiwaſche rjanocž žiwjenja. Ale ſa tu khoru wudowu beſche wſchitke wjekele wotemrělo; wona ležeſche na ſwojim hubjenym borle, i Bohu ſdyhujow wo wumoženje. Zuſa bě wo wſy, ničtō njewjedžeſche, i wotkal je, hđže chze a ſchto budže. Khora bě psched někotrymi lětami do wſy pschicžla ſe ſwojim ſynom, a woſada bě ju jaſo zuſu khoru žonu do paſthnje wſała, hđžež hiſchcže beſche. Dotal bě ſo, ſa tym hacž pschi ſwojej khorowatoſcži móžeſche, i džělom pola ludži žiwila a jim na polach pomhała hacž do ſańdženeje ſymy, hđžež ſo zple lehny a wjažy njeſtawajche. Čzi ludžicžka, kotrymž bě priedy pomozna byla, drje i njej pschithadžowachu a ſo ſa nju ſtarachu, ale po čaſu ſo jim to woſtudži, a taſ dyrbieſche jeje ſyn i tym rubjanym měſchom po proſchenju khodžicž. Róžde ranje a wjecžor

paſ pschindže žónſta i njej, pschinjeſe ſobu, ſchtož bechu ſmilne wutrobny wo wſy dali, nawari jědž, póſla jej ložo a woteńdže.

Wjele ludži mjenja a ſkorža, ſo ſu khudži, hdyž pohladnu na ſwojich ſuſodow abo wjeſnych, kotřiž maja wjele polow a hole, wjele ſtotu a ſamoženja, abo hdyž ſebi pomhſla na knježich, kotřiž ſu we kraſnym wjekele žiwi bjeſ džěla, woni jim to ſa widža, ſu njeſpoſojni a psches to njeđaſowni pschecžiwow Bohu, dokełž dary ſazpiwaju, kiž jim ſamym Wóh wudžěla, a ſa tym hladaja a žadaja, ſchtož jim Wóh po ſwojej mudrej woli njeje dacž mohł. Tajžy hiſchcže njeſu wopomnili, ſchto to reſa: „wulki dobytſ paſ je, ſchtož bohobojaſny je, a na tym doſcž ma, ſchtož jemu Wóh da.“ — Mój khudy pschecželo, hdy by ty wopomnił a wjedžit, kaſke ſrudne žiwjenje huſto bohacžł wjedže, taſ jecho wobcžežene ſwědomnje tyſchi, taſ jemu huſto doſcž najlěpſcha jědž njeſkłodži, a taſ ſo wón bjeſ ſpanja zpličžu nōž na ſwojich židžanych poſleſchcžach wije: Sdy by ty to widžal, ty ſebi ſawěſcže njeby jecho hubjeneho a ſawjedneho bohactwa požadał, ſo tež njeby i nim mjenjał, hdy by wón čzi ſwoje žyle ſamoženje ſa twoju krutu ſtrowoſcž dacž chžyl, a ty dyrbjał jecho khripawoſcž a njeměrne ſwědomnje wſacž, a jemu dacž ſwój čzihi mēr we wutrobje a ſwoje mērne ſpanje na proſtej ſłomje po doſonjanym dnju. — To khudy čłowjeſ njeje, kiž je ſtrowy a móže a chze džělacž, a hdy by tež dale ničō na ſwěcže jecho njebylo; ale to je khudy čłowjeſ, kiž ničō nima a khoroſcže dla ſebi tež ničō i džělom ſaſlužicž njemóže, kiž dyrbi žyle ſmilnoſcže a miłoſcže ſwojich ſobucžlowjeſow hladacž. — Khudži a bohacži dyrbja po Božej woli na ſwěcže hromadže bydlicž, ſo bychu ſebi druhdy hórke žiwjenje mjeſ ſobu polóžili, khudy psches ſwucženu džělamoſcž, bohaty paſ psches daritwoſcž a pschecželnu mhył, taſ ſo by žadny teho drugeho njeſazpil, ale ſo wſchitžy mjeſ ſobu lubowali a ſe doſtobrotu čziniłi, kóždy po ſamóžnoſcži. Běda paſ bohacžkam, hdyž ſo tajkeje luboſcže woſtaja, khudoby a potrebnocžcže ſo na bližſhim dohladacž nočžedža, ale ſmilnoſcž wopokaſacž a polóženje pschinjeſcž druhim ſawoſtaja. (Boſtracžowanje.)

Wſchelake i bliſka a i daloka.

— Nowe tepjenje je ſo lěſka naprawilo w Buſecžanſkej žyrkwi. Tajke tepjenje je wulka doſtobrota woſebje tež ſa tych woſadnych, kotřiž maja daloko do Božeho doma. Sdyž ſu woſadni jene lěto tule doſtobrotu wužiwali, ju doſhwaličž njemóža. Žyrkwinſke tepjenje je w tu khwilu w ſcžěhowažnyh Božich domach naſcheje ſerbiſkeje Ružicy: W Mihałſkej žyrkwi, w Buſeſtežach, w Suſy, we Wjeleczinie, w Godyju, w Hornym Wujeſdže, w Raſežach, w Minakale, w Klufchu, w Buſežach a w Grodžicžcu.

— W ſaſtim ſejmje poda finanžny miniſter roſhlad wo pjenježnyh naležnoſcžach Saſkeje. E radoſcžu móžeſche naſch lud ſhonicž, ſo ſo pjenježne naležnoſcže w Saſkej polěpſchujaj.

— So ſo něčtō i 31 lětami mjeſ nowonarodženyh woſjewi, ſo drje wěry hódne byčž njeſda, a tola je ſo tón džiwny pad w Driburgu mēł. Tam chžyſche ſo knježna ženicž a ſebi ſwoje ſchcženſke wopiſmo wot ſlawniſa žadaſche. Ale tón jej jo dacž njemóžeſche, dokełž ſo narod jecho priedowniſej woſjewił njebeſche a duž jejne mjeno w ſapiſku narodženyh njeſtejeſche. Wona beſche ſo psched 30 lětami ſabyła. Na wuſaſnju ſta ſo ſapiſk nētō hiſchcže po čaſu a taſ ſo ſta, ſo w tych ſamych nowinach jejne mjeno mjeſ nowonarodženyh, kaž tež mjeſ tymi, kiž bechu man-dželſtwo wobſamkli, ſtejeſche.

— Wulke powodženje pschi njepſcheſtawožym deſchcžitu hroſy. Havel a Sprewja wjedžetej hižom wyhoſtu wodu. We Zobju tež woda džen a bóle pschibjera. Wóh chžyl naſ psched tajkim domapytanjom ſwarowacž, pschetož powodženja ſu najwjetſche njeſbože ſa kraj, a pschecžiwow wulkej wodže, ſo čłowjeſ ani wobaracž njemóže.